

Linia copacului / Doina Simionescu / In Memoriam

11 noiembrie 2016 – 8 ianuarie 2017

Curator Liviana Dan

Doina Simionescu a fost o prezență elegantă. Felul în care a trăit, s-a îmbrăcat și a mâncat, a socializat și și-a petrecut timpul privat, și-a mobilat atelierul, a încercat să-și organizeze o grădină și a călătorit formează stilul Doina Simionescu.

Ducea o viață boemă cu un pic de confort. Iubea ciocolata neagră, luxul de tip Armani, cărțile și hârtia scumpă. Avea nostalgii orientale și căuta mereu un loc nou, un mod nou de lucru. A învățat din atitudinea chineză că ai nevoie de trei lucruri să poți continua mereu să desenezi: mâna, ochiul și inima.

Fixată în minimalism, folosea o abstracție gestuală cu margini dure și suprafețe tandre. Practica o comunicare evanescentă, infinit sofisticată.

Doina Simionescu a gândit un fel de jurnal vizual. Proaspăt - delicat - inventiv. Un mod de a spune că ochiul are o plăcere extremă 'sur le motif', dar și în imediata apropiere. Doina Simionescu aduce lucrurile mai aproape și le face incredibil mai interesante. 'The blossom lay like snow'.

Uneori arta ei emite lumină.

Pentru jurnalul vizual a folosit un nou tip de descriere. Alege mereu timpul particular al zilei, dimineața de vară, calitatea aerului, umbra de cărbune a siluetelor, emoția dintr-o forma fluidă /...'aud lumina'...'este o linie foarte bună'.../, puterea performativă a desenului.

Desenul a fost pentru Doina Simionescu mai mult decât o linie a gândirii, a fost un moment de viață. Desenul îi compune lucrările urmând o metaforă lichidă și un fel de continuitate intensă. Desenul urmează o geometrie lirică dictată de estetica tăcerii. Este un exercițiu de ascetism. Un ascetism ecologic. Un comportament imaginativ pentru ceea ce faci.

Rigoarea desenului o determină pe Doina Simionescu să treacă la o abordare bazată pe urgențe. Doina Simionescu găsește un loc / Gruiu / și o lume naturală directă. Care vine și iese din fotografie. Fotografia ca zona teoretică liberă. Începând cu acest loc, fotografia îi certifică implicarea evidențelor și intensitatea imaginilor. Doina Simionescu nu mai trebuie să deseneze. Există o dimensiune în spatele discursului înainte de fotografie. Există multe elemente din discurs după fotografie.

Doina Simionescu își compune o grădină / de fapt o nouă operă / din liniște și izolare. Remarcăm controlul asupra structurii, judecarea fiecărui răspuns, absența realizării obișnuite. Linia trasează o hartă a puterii. Există o autoritate spirituală și un adevăr liber de argumente. Există cel mai mare premiu pentru desen / Miro / primit de Doina, exista lucrările ei fericite în toată lumea, există acum lucrările ei sechestrare de un proces și au existat două plase de rafie cu mult material secundar pentru această expoziție.

Doina Simionescu s-a născut în București, în 1947. A absolvit departamentul de grafică al Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București. În 1978, 1979, 1981, 1983 și 1986 a participat la Concursul de Desen „Juan Miro” (Barcelona). A fost distinsă cu prima mențiune a concursului în 1979, pentru ca în 1981 să primească premiul Fundației Juan Miro. Lucrările Doinei Simionescu au fost prezentate în numeroase instituții de prestigiu din țară și din străinătate, dintre care amintim: Muzeul Simu din București, 1975 / Fundația Gulbekian din Lisabona, 1980 și 1990 / Muzeul de Artă Contemporană din Madrid, 1981 / Muzeul de Artă din Craiova, 1983 / Muzeul de Artă din Oradea, 1989 / Muzeul de Artă din Bistrița, 1990 și 1991 / Muzeul Colecțiilor de Artă din București, 1992 / Muzeul de Artă din Constanța, 1998 / Muzeul Brukenthal din Sibiu, 2001 / Muzeul Național de Artă Contemporană din București (MNAC), 2003 și 2005. Eleganța desenelor și gravurilor sale a impresionat la: Trienala de desen din Wrocław (Polonia), 1988 / Bienala de Gravură de la Fredrikstad (Norvegia), 1989 / Bienala de Gravură de la Varna (Bulgaria), 1989 / Bienala de gravură Bharat-Bhavan din Bhopal (India), 1990.